

og jeg forstod af Ministerens Svar, at han ikke var klar over, hvad jeg mente; Ministeren svarede, at naar Kreditforeningerne vilde protestere nu, skulde de ogsaa have protesteret, da den sidste Femtedel gik over. Det har de ingen Grund haft til, for det var ifølge en Lov, som vi har haft siden 1903, og som man vidste efterhaanden skulde opfyldes; med Hensyn til dette kunde man den Gang have taget Forbehold. Men nu kommer der noget nyt til, og derfor gælder det om at gøre Indsigelse i Tide.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Jensen: Jeg vil blot gøre to Bemærkninger til den højtærede Minister. Den højtærede Minister mente, at det Tilfælde, jeg havde nævnt med den nedbrændte Fabrik, ingen Forbindelse havde med dette Spørgsmaal (*Indenrigsministeren:* Nej!). Ministeren siger nej; jeg vil dog sige, at nu har jeg faaet den Oplysning fra Ministeren, som interesserer mig ikke saa ganske lidt, at hvis en saadan Fabrik nedbrænder og man, som jeg nævnte i Gaar, har nedfældet en fast Skat af 437 Kr. paa et Grundstykke til en Værdi af 2 000 Kr., saa mener Ministeren, at naar ikke selve Jordens Værdi slaar til, kan man godt udover denne tage en Del af Bygningskapitalen som Statens eller Samfundets Ejendom... Jo, det var det, den højtærede Minister var inde paa, at naar Fabrikken nedbrændte og Assurancesummen blev udbetalt og der ikke blev opbygget en ny Fabrik, saa var Staten eller Samfundet i Stand til at tage sig betalt i Bygningskapitalen, for saa vidt ikke Grunden slog til. Det har maaske ikke været Ministerens Hensigt, det er muligt, men det vil blive Virkningen, for hvis man kapitaliserer disse 437 Kr., bliver det en Kapital paa 8 740 Kr., og Grundens Værdi er kun 2 000 Kr., saa man tager altsaa 6 740 Kr. mere, end Jorden er værd. Det er det, jeg gerne ønsker at bemærke her, at Ministeren nu er kommet saa vidt, at han ønsker ikke alene at tage selve Grundens Værdi, men tillige en Del af Bygningskapitalen.

Med Hensyn til Begrænsningen af den faste Skat mente den højtærede Minister, at mit Spørgsmaal var meningsløst (*Indenrigsministeren:* Ja!). Ministeren siger ja. Det er altsaa fuldt retfærdigt at sætte en Begrænsning for Beskatningen af fast Ejendom i København, men det er meningsløst

at gøre det i Landkommunerne! Det forekommer mig, at det er Ministerens Stilling og ikke mit Spørgsmaal, der bliver meningsløst. Jeg kunde derfor ønske at stille Spørgsmaalet en Gang til, om den højtærede Minister virkelig mener, at der kunde være Anledning til at sætte en Maksimalgrænse for, hvor højt man maa gaa op med Beskatningen af Jord. Jeg kunde have Lyst til at stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Henningsen, som repræsenterer et Parti, der tidligere har stillet Forslag om en Maksimalbeskatning af 2 pCt., om det radikale Parti endnu staar paa det Standpunkt, eller hvorledes det radikale Partis Stilling er med Hensyn til at træffe en Begrænsning af Beskatningen af faste Ejendomme i det hele taget.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg tror ikke, jeg har sagt det, som det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen har lagt mig i Munden. Jeg tror ikke, jeg har sagt, at jeg kunde gaa dertil, at Staten skulde gøre sig betalt hos den vedkommende Fabriks-ejer i Assurancesummen. Jeg mener tværtimod, jeg har sagt det modsatte, at det, der vilde ske, var dette, at Kommunen — der bliver slet ikke Tale om Staten, for det er Kommunen, der kommer i Betragtning her — vil komme til kort i dette Tilfælde, idet Kommunen ikke fortsat vil kunne faa den Gammelskat af vedkommende Ejendom, som var nedfældet paa den, fordi Bygningerne ikke var der længere og Ejeren, ved at den var nedbrændt, havde faaet Assurancesummen udbetalt og kunde gaa med den. Saa kunde han i dette tænkte Tilfælde overlade Kommunen Ejendommen og lade den gøre sig betalt i den, saa vidt den var i Stand til det. Det er, hvad jeg har sagt, og mere vil jeg heller ikke hæfte for.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg synes ikke, han har Ret i den Betragtning, at mine Udtalelser skulde blive meningsløse, hvad angaar Retten til Beskatning, som nu er ubegrænset paa Landet, hvorimod den i Byerne er begrænset. Forholdet bliver fortsat dette, at man bibeholder den ubegrænsede Adgang til at paa-ligne Ejendomsskatter paa Landet. Man tager Skatterne efter Behovet, hvorimod man i Købstæderne ogsaa fortsat bliver stillet paa det Grundlag, at man ikke kan udskrive højere Skatter end tilladt ifølge Lovens Rammer. Der sker ingen Ændring i de bestaaende Forhold Skatteudskrivningsretten vedrørende for de to